

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 51/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ST. NICOLAUS a. s., 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, IČO 31 563 066, zastúpenej spoločnosťou G. Lehnert, k. s., budova ORBIS, Rajská 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a prokurista JUDr. Ján Ondruš, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 199/2018 zo 14. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ST. NICOLAUS a. s. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti ST. NICOLAUS a. s., 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, IČO 31 563 066 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou G. Lehnert, k. s., budova ORBIS, Rajska 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a prokurista JUDr. Ján Ondruš, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 199/2018 zo 14. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou sporu v procesnom postavení žalobkyne v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 49 Cb 59/2000, v ktorom sa proti žalovanej (Slovenská konsolidačná, a. s.) domáhala zaplatenia sumy 5 407 696,83 € s príslušenstvom z titulu neoprávneného majetkového prospechu. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 49 Cb 59/2000 z 11. marca 2010 zaviazal žalovanú na zaplatenie 5 407 696,83 € s príslušenstvom, ako aj na náhradu trov prvoinštančného konania v sume 579 314,67 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) po podaní odvolania rozsudkom sp. zn. 1 Obo 107/2010 z 31. mája 2011 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanú zaviazal i na náhradu trov odvolacieho konania v sume 22 501 €. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu žalovaná podala dovolanie, ako aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

3. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV 41/2010 z 29. februára 2012 dovolanie odmietol a rozsudkom sp. zn. 1 MOboV 3/2012 z 26. marca 2013 mimoriadne dovolanie

generálneho prokurátora zamietol a zaviazal žalovanú na náhradu trov dovolacieho konania v sume 13 500,86 € v prospech sťažovateľky.

4. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 777/2014 z 11. júna 2015 ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 MOBdoV 3/2012 z 26. marca 2013 zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie s tým, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva žalovanej na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

5. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 3/2015 z 26. mája 2016 zrušil svoj rozsudok sp. zn. 1 Obo 107/2010 z 31. mája 2011, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 49 Cb 59/2000 z 11. marca 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 13 Cb 1/2016.

6. Žalovaná v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 49 Cb 59/2000, v súčasnosti pod sp. zn. 13 Cb 1/2016, zaplatila na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 49 Cb 59/2000 z 11. marca 2010 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 107/2010 z 31. mája 2011 sťažovateľke ako žalobkyni sumu 5 407 696,83 €, ďalej sumu 579 314,67 € ako náhradu trov prvoinštančného konania, sumu 22 501 € ako náhradu trov odvolacieho konania a na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 MOBdo V 3/2012 z 26. marca 2013 sumu 13 500,86 € ako náhradu trov dovolacieho konania.

7. Keďže boli rozhodnutia, na základe ktorých žalovaná plnila, neskôr najvyšším súdom zrušené, v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 Cb 40/2017 sa žalovaná z pôvodného konania tentokrát ako žalobkyňa domáha vydania rozhodnutia, ktorým súd zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 6 023 286,35 € s prísl. (túto sumu tvorí zaplatená istina pohľadávky sťažovateľky na vydanie neoprávneného majetkového prospechu v sume 5 407 696,83 € a zaplatená náhrada trov konania priznaná sťažovateľke v celkovej sume 615 316,53 € s prísl. všetko na základe rozhodnutí uvedených v bode 6, ktoré boli neskôr zrušené).

8. Okresný súd uznesením sp. zn. 20 Cb 40/2017 z 10. júla 2018 prerušil konanie v predmetnej právnej veci do právoplatného skončenia konania vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13 Cb 1/2016. V časti spornej istiny navrhli prerušenie konania obe sporové strany, v prevyšujúcej časti však s návrhom na prerušenie konania žalobkyňa nesúhlasila, a preto uvedené prvoinštančné uznesenie napadla odvolaním.

9. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že zamietol návrh na prerušenie konania v časti o nároku na zaplatenie sumy 615 316,53 € s príslušenstvom (zaplatené trovy prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho konania). Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu o trovách konania má konštitutívny charakter, a teda zrušením rozhodnutia, ktorým súd konštituoval nárok na zaplatenie náhrady trov konania, odpadol právny dôvod, pre ktorý žalobkyňa plnila (zaplatila sťažovateľke náhradu trov konania v sume 615 316,53 €), a teda už týmto okamihom (zrušením rozhodnutia, na základe ktorého žalobkyňa náhradu trov konania plnila) sa takéto plnenie stáva bezdôvodným obohatím na strane žalovanej (sťažovateľky) a súčasne žalobkyni vznikol nárok na jeho vydanie.

10. Podľa názoru sťažovateľky sú závery krajského súdu, ktorými odôvodnil napadnuté uznesenie, *„zjavne v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, a teda ide o rozhodnutie svojvoľné a zjavne arbitrárne“*, a preto ho sťažovateľka považuje za *„odňatie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces“*.

11. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 13 Cob/199/2018, 5617207226 zo dňa 14. 5. 2019 vydaným v právnej veci Slovenská konsolidačná, a. s. c/a ST. NICOLAUS, a. s. o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6 023 286,35 EUR s prísl., porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 13 Cob/199/2018, 5617207226 zo dňa 14. 5. 2019 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.*“

II.

Relevantná právna úprava

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

19. Predmetom ústavného prieskumu je ústavná udržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým tento zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a zamietol návrh na prerušenie konania v časti nároku na zaplatenie sumy 615 316,53 € s príslušenstvom.

20. Ústavný súd z pohľadu sťažovateľkou namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom považoval za dôležité s prihliadnutím na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazniť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného

súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

21. Ústavný súd vychádzal pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti aj z toho, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo strany sporu na ústavne udržateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky strany sporu, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (sp. zn. I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď

v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

22. Sťažovateľka v konkrétnostiach namieta, že sa nestotožňuje so záverom krajského súdu, že na posudzovanú právnu vec nemá vplyv konanie prebiehajúce na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13 Cb 1/2016. Na podporu svojich právnych názorov uvádza sťažovateľka prípady z aplikačnej praxe všeobecných súdov, vrátane najvyššieho súdu a osobitne poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017. Taktiež namieta arbitrárnosť a svojvoľnosť napadnutého uznesenia vydaného vo veci (ne)prerušenia konania.

23. V kontexte skutočnosti, podľa ktorej je predmetom preskúmania ústavnej udržateľnosti v tomto konaní rozhodnutie všeobecného súdu procesného charakteru (nemeritórne rozhodnutie), ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje predovšetkým na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od jeho pokračovania a rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

24. V tejto súvislosti ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľky smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy. Vo všeobecnosti však platí, že nedostatky rozhodnutia procesnej povahy nemožno spravidla samej osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa takéto pochybenia môžu strany sporu dotknúť (sp. zn. III. ÚS 381/2016).

25. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že prerušenie konania, o ktoré vo veci sťažovateľky ide [v súlade s § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet], je prípadom fakultatívneho prerušenia konania, pri ktorom sa plne prejavujú atribúty nezávislého rozhodovania všeobecného súdu v rámci zákonom stanovenej diskrecie, ktorá prostredníctvom § 164 CSP umožňuje prerušiť konanie za predpokladu, že v prebiehajúcom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie.

26. Ústavný súd zároveň pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, podľa ktorej všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. V konkrétnych okolnostiach veci bolo v právomoci krajského súdu vykladať a aplikovať § 164 CSP. Pokiaľ tento výklad nie je zo strany krajského súdu arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

27. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatná.

28. V uvedenej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uvádza:

„V danom prípade vo vzťahu k prerušeniu konania v časti žalobou uplatneného nároku o zaplatenie 615.316,53 Eur, titulom už zaplatených trov konania žalobcom žalovanému na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli neskôr zrušené,

sa odvolací súd nestotožnil s názorom okresného súdu, že trovy konania sú nárokom hmotno-právnej povahy. Súhlasí krajský súd s odvolateľom, že nárok na náhradu trov a jeho uplatnenie je nárokom procesným, pretože má základ v procesnom práve. Až na základe právoplatného rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania možno hovoriť o hmotno-právnom nároku a v súvislosti s tým o pohľadávke. Ustanovenie § 251 CSP uvádza, že trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Predmetné ustanovenie teda obsahuje výpočet jednotlivých trov konania. Nárok na náhradu trov konania vzniká strane civilného sporového konania, ak bola vo veci úspešná, a to na základe právoplatného rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Konanie o nároku na náhradu trov konania je tak závislé od výsledku konania vo veci samej. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd i na závery vyjadrené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžo 32/2016, 2 Sžo 36/2014, 4 Sžo/56/2016. Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 12/2006 vyplýva, že nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a pohľadávka na náhradu trov konania vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu (rozhodnutie súdu má v tomto smere konštitutívnu povahu). V súvislosti s povinnosťou súdu rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania, krajský súd primerane poukazuje i na rozhodnutie sp. zn. 1 Cz 35/88, z ktorého vyplýva, že povinnosť súdu rozhodnúť podľa ust. § 243 ods. 2 O. s. p. v novom rozhodnutí, znovu i o trovách pôvodného konania, zahŕňa len rozhodnutie o skutočných trovách pôvodného konania a nie o tom, čo bolo na tieto náklady už zaplatené. Z tohto rozhodnutia ďalej vyplýva i to, že o čiastkach zaplatených na náhradu trov konania nemožno rozhodovať podľa ust. § 142 a nasl. O. s. p.. Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 2 Cz 71/87 zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskoršie zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia.“

29. Krajský súd ďalej argumentuje:

„... za stavu nesporného zistenia zrušenia právoplatných rozhodnutí, ktorým sa konštituovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, potom na konanie o žalobcom uplatnenom nároku o zaplatenie 615.316,53 Eur, označenej ako sumy

uhradených trov konania, na základe právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré však boli zrušené, nemá vplyv prebiehajúce konanie pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 13 Cb/1/2016.

Krajský súd nezistil obligatórny, ani fakultatívny dôvod na prerušenie predmetného súdneho konania v časti o nároku na zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom, preto uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmenil podľa § ust. § 388 CSP tak, že návrh žalovaného na prerušenie konania v časti o nároku na zaplatenie 615.316,53 Eur s príslušenstvom zamietol.“

30. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017, ústavný súd z uvedeného nálezu považuje za kľúčové predovšetkým jasné rozlišovanie účinkov zrušenia právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu vo vzťahu k prípadnému bezdôvodnému obohateniu podľa toho, či účinky zrušeného rozhodnutia súdu boli deklaratórne, alebo konštitutívne. Otázku prerušenia konania o vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu (argumentovaný prípad) alebo len v rozsahu pôvodného meritórneho nároku bez prerušenia v časti nároku na náhradu trov konania (posudzovaný prípad) považuje ústavný súd v prvom rade za otázku, ktorá je v právomoci všeobecných súdov (v danom prípade okresného súdu a v následnom odvolacom konaní krajského súdu), ktorej posúdenie, samozrejme, nemôže byť svojvoľné. V argumentovanom prípade bolo konanie prerušené ako celok a prerušenie konania bolo napadnuté v celosti. Ústavný súd preto nerozdeľoval prieskum prerušenia osobitne vo vzťahu k pôvodným meritórnym nárokom a k nároku na náhradu trov konania. Posúdenie využitia fakultatívneho oprávnenia všeobecného súdu prerušiť konanie v argumentovanom prípade ako ústavne konformného preto neznamena, že prerušenie konania „v celku“ je bez ďalšieho jediné správne. V posudzovanej veci krajský súd napadnutým rozhodnutím inštitút prerušenia konania využil len čiastočne, a svoj právny názor odôvodnil.

31. Po oboznámení sa s podstatnou časťou napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že s prihliadnutím na jeho procesný charakter obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov. Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu

boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa nestotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že nárok na náhradu trov konania má hmotnoprávnu povahu, a vysvetlil, že po zrušení rozhodnutí, ktoré konštituovali práva a povinnosti strán sporu vo vzťahu k trovám konania, na žalovaným iniciované konanie o nároku na zaplatenie sumy 615 316,53 € nemá vplyv prebiehajúce konanie vo veci vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 13 Cb 1/2016, a preto návrh na prerušenie konania v odvolaní napadnutej časti zamietol. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

32. Ústavný súd dodáva, že pôvodné výroky Krajského súdu v Bratislave a najvyššieho súdu o priznaní nároku na náhradu trov konania, vynaložených sťažovateľkou (v konaní pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní a v dovolacom konaní), boli založené na procesnom úspechu sťažovateľky (na jej víťazstve) v týchto konaniach. Kasačným rozhodnutím najvyššieho súdu z 26. mája 2016 sťažovateľka status „vít'aza sporu“ stratila (zrušenie meritórnych vyhovujúcich výrokov), boli zrušené konštitutívne výroky o priznaní náhrady trov konania sťažovateľke, a konanie sa vrátilo do štádia, keď nie je jasné, ktorá strana v spore zvíťazí. Otázka trov konania sa tak opätovne dostala do štádia platenia trov s tým, že o otázke priznania práva na náhradu vynaložených trov súd znovu rozhodne podľa meritórneho výsledku konania. Nárok sťažovateľky na náhradu trov

konania, judikovaný (medzičasom zrušenými) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, zanikol.

33. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu